

Chybná interpretace VIRU

Spalničky jako příklad

Autor: dr. Stefan Lanka

WissenschaftPlus Magazin 01/2020 - Auszug

Originál článku v němčině: [Fehldeutung Virus I.](#)

Překlad: Eva Mertlíková, David Šubík

Navzdory většinovému přesvědčení žádné patogenní viry neexistují. Tvrzení o existenci virů a virových onemocněních jsou založena na historicky rozšířených dezinterpretacích, a nikoli na podvodu nebo na vědomé lži, jak jsem se domníval dříve. Nyní máme k dispozici nové, lepší, v pozitivním slova smyslu „vědecké“ vysvětlení původu, terapie a prevence nejen „virových“ onemocnění.

Díky novým objevům je také snazší pochopit fenomén simultánního nebo následného výskytu příznaků u různých osob, který byl dosud interpretován jako nákaza a u kterého se věřilo tomu, že byl způsoben přenosem patogenů. Nyní tedy máme nový pohled na život (ve skutečnosti je to starý pohled) a na kosmologickou integraci biologických procesů.

Tato „nová“, ale ve skutečnosti spíše znovu objevená, perspektiva mohla vzniknout pouze mimo oficiální „vědu“. Jedním z důvodů je to, že lidé zapojení do vědeckých institucí neplní svou první a nejdůležitější vědeckou povinnost – neustále o všem pochybovat a vše znovu prověřovat. Jinak by již zjistili, že k mylnému výkladu docházelo již dlouhou dobu a že se stal dogmatem jen díky extrémně nevědeckým aktivitám v letech 1858, 1953 a 1954.

Přechod k novému pochopení zdraví, nemoci a léčení může uspět jen na základě toho, že si všichni zainteresovaní - terapeuti i vědci - díky tomu mohou zachovat svou tvář a reputaci. Z historie a za pomoci nového pohledu na biologii a život nyní máme také vysvětlení pro emoce, neznalost a nejrůznější druhy lidského chování. To je druhá optimistická zpráva. Vyjití ze slepé uličky a odpuštění chyb minulosti může nastat tím efektivněji, čím lépe pochopíme, co se stalo a poučíme se z toho do budoucna.

Vím však, že pro mnoho lidí může být obtížné intelektuálně přijmout vysvětlení reality, které v tomto článku nabízím, zejména pak pro ty, kteří jsou do tohoto systému přímo zapojeni, jako jsou lékaři, virologové nebo pracovníci ve zdravotnictví obecně, anebo pro ty, kteří jakkoli trpěli nebo ztratili své blízké na základě chybně stanovené diagnózy. Samotná dynamika teorií infekce může vést až ke kolapsu veřejného pořádku, jako to nastalo v případě AIDS, BSE, SARS, MERS, koronaviru a různých druhů zvířecích chřipek; proto zdvořile žádám, aby všichni ti, kteří se teprve nyní seznamují s fakty, týkajícími se „neexistence“ domnělých virů, aby s tímto tématem zacházeli co nejsystematičtěji, objektivně a pokud možno bez emocí.

Současná situace

Veškerá tvrzení o virech, jakožto patogenech, jsou chybná a jsou založena na snadno rozpoznatelných, srozumitelných a ověřitelných dezinterpretacích. Skutečné příčiny nemocí a fenoménů, které jsou připisovány virům, již byly objeveny a prozkoumány; tyto poznatky jsou nyní k dispozici. Všichni vědci, kteří si myslí, že v laboratořích pracují s viry, ve skutečnosti pracují s typickými částicemi odumírajících tkání nebo buněk. Věří tomu, že tyto tkáně a buňky odumírají, protože byly infikovány virem. Ve skutečnosti tyto „laboratorní“ tkáně a buňky umírají na otravu a vyhladovění v důsledku metodických podmínek, vyžadovaných samotným experimentem. Během něj virologové buňky a tkáně vystavují působení krve, slin a dalších údajně infikovaných tělních tekutin, pak odstraní výživný roztok, ve kterém byly tkáně a buňky zakonzervovány a poté je otráví toxickými antibiotiky. Na základě toho věří, že smrt buněk a tkání je způsobena viry. K odumírání tkáně a buněk však dochází přesně stejným způsobem i v případě, kdy není přidán vůbec žádný

„infikovaný“ genetický materiál. Virologové si tohoto faktu zjevně nevšimli.

Podle vědecké logiky a pravidel vědecké metodologie měly být provedeny kontrolní experimenty. Aby bylo možné potvrdit nově objevenou metodu takzvané „kultivace virů“, je nutno vyloučit, zda to není metoda samotná, která takový výsledek způsobila nebo zkreslila. Vědci musí provést dodatečný experiment, nazývaný negativní kontrolní experiment, ve kterém by do buněčné kultury přidali sterilní látky nebo látky od zdravých lidí či zvířat.

Tyto kontrolní experimenty nebyly do dnešního dne oficiální „vědou“ nikdy provedeny. Během soudního procesu ohledně viru spalniček jsem pověřil nezávislou laboratoř, aby takový kontrolní experiment provedla a výsledkem bylo, že tkáň a buňky odumíraly v důsledku laboratorních podmínek přesně stejným způsobem, jako když přicházejí do styku s údajně „infikovaným“ materiálem.

Účelem kontrolních experimentů je vyloučit možnost, že výsledek je způsoben použitou metodou nebo technikou. Kontrolní experimenty jsou ve vědě nejdůležitější povinností a také nezbytným základem pro tvrzení, že daný závěr je vědecký. Během soudního procesu ohledně viru spalniček to byl soudem jmenovaný odborník, který konstatoval, že dokumenty, které jsou klíčové pro celou virologii, žádné kontrolní experimenty neobsahují. Z toho lze vyvodit, že zainteresovaní vědci pracují extrémně nevědecky, aniž by si toho byli vůbec vědomi.

Vysvětlení tohoto postupu, neslučitelné s jakýmkoli vědeckým tvrzením, má svůj historický původ: v červnu 1954 byla zveřejněna rozporuplná a nevědecká spekulace, podle níž bylo odumírání buněk a tkání ve zkusavce považováno za možný důkaz přítomnosti viru. O šest měsíců později, 10. prosince 1954, autor této úvahy obdržel Nobelovu cenu za medicínu¹ za jinou teorii stejně spekulativní povahy. Tímto uznáním byla spekulace z června 1954 povýšena na úroveň vědeckého faktu a stala se dodnes nezpochybněným dogmatem. Od té doby se odumírání buněk a tkání ve zkusavce považuje za důkaz existence virů.

Takzvané důkazy existence virů

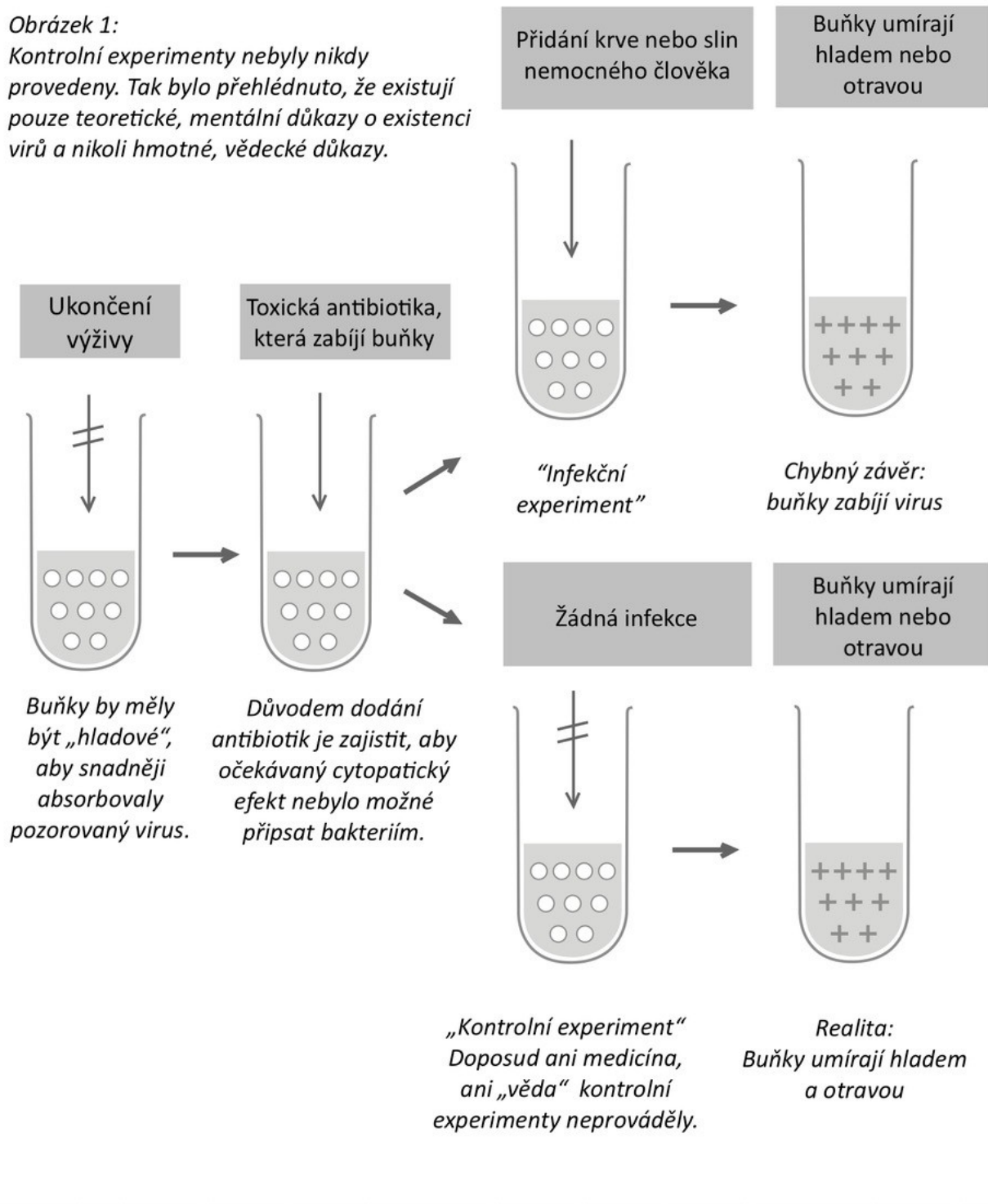
Odumírání tkání a buněk je také popsáno jako izolace viru, protože – jak se tvrdí – byl do laboratorního vzorku zaveden materiál z vnějšího organismu. V přísném smyslu slova izolace však virus nikdy izolován nebyl, to znamená, že nebyl nikdy prezentován jako celá jedinečná struktura a nikdy nebyl biochemicky charakterizován. Fotografie údajných virů z elektronového mikroskopu ve skutečnosti ukazují zcela normální buněčné částice z odumírající tkáně a buněk a většina fotografií ukazuje pouze počítačový model (CGI – obrázky vytvořené počítačem).

Vzhledem k tomu, že zúčastnění vědci VĚŘÍ, že odumírající tkáň a buňky se zcela do virů transformují, je jejich odumření považováno za množení viru. Až do dnešního dne se zúčastněné strany omezily pouze na viru, protože objevitel této metody obdržel Nobelovu cenu a jeho dokumenty zůstávají referenčními dokumenty o „virech“. Více o tom níže.

Tato nepurifikovaná směs, složená z odumírající tkáně a buněk opic, zárodků skotu a toxických antibiotik je pokládána za „živou oslabenou“ vakcínu vhodnou k použití, protože se má údajně skládat z takzvaných „oslabených“ virů. Odumření tkáně a buněk - v důsledku vyhladovění a otravy, a nikoli v důsledku předpokládané „infekce“ - je neustále chybně interpretováno jako důkaz existence virů, jako důkaz jejich izolace a jako důkaz jejich množení.

A tak je tato výsledná toxická směs, plná cizích bílkovin, cizích nukleových kyselin (DNA/RNA), cytotoxických antibiotik, mikrobusů a spór všeho druhu označována jako „živá vakcína“. Je aplikována dětem očkováním převážně do svalů, v množství, které by při injekčním podání do žil okamžitě vedlo k jisté smrti. Pouze na základě naprosté nevědomosti a slepé důvěry ve státní orgány, které vakcíny „ověřují“ a schvalují je, může být očkování považováno za „malou neškodnou včeličku“. Ověřitelná fakta ukazují na nebezpečí a nedbalost vědců a politiků, kteří tvrdí, že vakcíny jsou bezpečné, mají malé nebo žádné vedlejší účinky a že předcházejí nemocem.

Obrázek 1:
Kontrolní experimenty nebyly nikdy provedeny. Tak bylo přehlédnuto, že existují pouze teoretické, mentální důkazy o existenci virů a nikoli hmotné, vědecké důkazy.

Žádné z těchto tvrzení není ani pravdivé ani vědecké. Naopak: po důslednější vědecké analýze lze prokázat, že vakcíny ničemu neprospívají a příslušná literatura přináší pouze příznání o nedostatku důkazů o jejich užitečnosti.²

Z částic odumřelé tkáně a buněk jsou extrahovány jednotlivé molekuly, ty jsou mylně interpretovány jako součásti viru a jsou poskládány do teoretického modelu viru. Skutečný a úplný virus se nikde ve veškeré „vědecké“ literatuře neobjevuje. Proces dosažení konsensu pro to, co je a co není součástí „viru“ spalniček, ve kterém účastníci zapáleně diskutovali, trval desetiletí. V případě nového čínského koronaviru z roku 2019 (2019-nCoV, mezitím přejmenovaného na SARS-CoV-2) trval proces nalezení konsensu jen několik kliknutí myši.

Stejně tak, pomocí několika kliknutí myši, může program vytvořit jakýkoli virus, a to spojením molekul krátkých částí nukleových kyselin z odumřelé tkáně a buněk se stanoveným biochemickým složením. Tyto krátké úseky je podle potřeby možné uspořádat do delšího genotypu, který je následně prohlášen za kompletní genom nového viru. Ve skutečnosti ani tato manipulace, zvaná „alignment“ nemůže vést ke „kompletnímu“ genetickému materiálu viru, který by se dal nazvat jeho genomem.

V tomto procesu teoretické konstrukce „virové DNA“ jsou ty sekvence, které se nehodí, „uhlazeny“ (tedy odstraněny) a chybějící segmenty jsou přidány. Je tedy vynalezena sekvence DNA, která ve skutečnosti neexistuje a která nebyla nikdy nalezena a vědecky demonstrována jako celek.

Stručně řečeno, z malých kousků, uspořádaných podle modelu virového genetického materiálu, je koncepčně vytvořen větší kus, který ale ve skutečnosti neexistuje. Například v „mentální“ konstrukci řetězce genetického materiálu viru spalniček chybí ve studovaných fragmentech buněčných molekul polovina molekulárních sekvencí, které by měly představovat genom viru. Ty jsou uměle generovány biochemicky nebo jsou přímo jednoduše vymyšleny.³

Ti čínští vědci, kteří nyní tvrdí, že nukleové kyseliny, ze kterých byl teoreticky sestaven⁴ genom nového koronaviru z roku 2019, pocházejí pravděpodobně z jedovatých hadů, jsou, stejně jako my všichni, oběťmi této současné globální mylné představy o „virech“. Čím více řetězců „virového“ genetického materiálu bude tímto způsobem vynalezeno, tím více se bude „objevovat“ podobností s čímkoli ostatním. K těmto chybám dochází metodicky. Velká část naší akademické vědy funguje takto: Je vynalezena teorie, debata o ní probíhá vždy v rámci této teorie, nazvou ji vědou a tvrdí, že to představuje realitu. Ve skutečnosti to však představuje jen postulovanou teorii.⁵

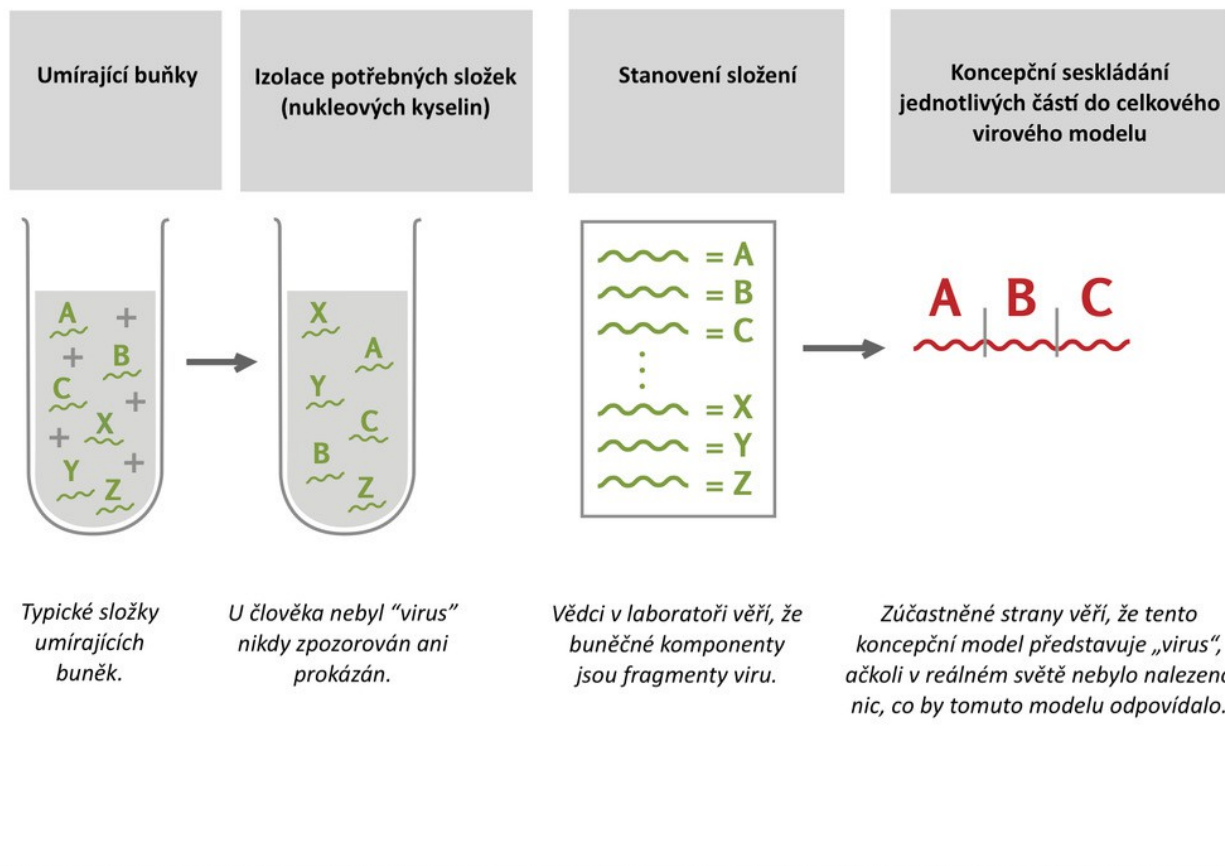
Testy na zjišťování přítomnosti virů

Vzhledem k absenci experimentů s negativními kontrolami zúčastněné vědce dosud nenapadlo, že všechny testy na „viry“ budou mít vždy, v závislosti na citlivosti kalibrace testovacího zařízení, za následek daný počet „pozitivních“ výsledků. „Předlohy“, které se u testů používají k nalezení údajných „virů“, nepocházejí z „virů“, ale spíše z tkání, buněk a fetálního séra (krve bez specifických složek) pocházejících ze zvířat, zejména opic a telat. Protože jsou tato zvířata biochemicky velmi podobná nám lidem, je jasné, že takové částice, které jsou mylně interpretovány jako virové částice, lze nalézt pomocí „virových testů“ u všech lidí. Některé „viry“ a jejich „vakcíny“ (nikoli však „virus“ spalniček) ve skutečnosti pocházejí dokonce z potracených lidských plodů. Do očí bijící je fakt, že všechny testy detekují molekuly, které existují u každého člověka a že vakcíny mohou způsobit obzvláště nebezpečné alergické reakce, které byly nazvány „autoimunitními chorobami“.

Použití fetálního séra, považovaného za „tekutou“ tkáň, zpomaluje smrt zkoumaných buněk a tkání natolik, že bez ní by většina těchto experimentů nikdy nemohla být vůbec provedena. Pro tento účel je možné použít pouze fetální sérum, které nemůže nahradit sérum pocházející od dospělých živých jedinců ani žádný jiný syntetický produkt. Jednou z nejvíce kontaminovaných a nečistých složek vakcín je bovinní fetální sérum, bez něhož tkáň a buňky v laboratoři nerostou vůbec nebo nerostou dostatečně rychle a které se z plodů extrahuje nejstrašnějším způsobem - bez anestezie. Obsahuje všechny druhy známých i neznámých mikrobů, jejich spóry a obrovské množství neznámých proteinů. Vedle částic z tkáně ledvin opic jsou to právě částice tohoto fetálního séra, které vědci extrahují a analyzují, když se domnívají, že dávají dohromady „virus“, který však neexistuje a nikdy nebyl prokázán a ve veškeré „vědecké“ literatuře nebyl nikdy prokázán jako celý „virus“.

Obrázek 2:

Jakým způsobem je konstruován koncept virového genomu z typických buněčných molekul a jak bylo v soudním procesu ohledně viru spalniček prokázáno, že „viry“ jsou pouze pomyslné, myšlenkové modely.

Protože jsou vakcíny vyráběny výhradně na základě těchto látek, vysvětluje to, proč jsou to zejména očkování lidí, kteří jsou testováni „pozitivně“ na všechny tyto imaginární „viry“, z nichž se vakcíny vyrábějí. Testy pouze reagují na zvířecí částice údajných virů, živočišných proteinů nebo nukleových kyselin, které jsou často totožné nebo velmi podobné lidským proteinům a nukleovým kyselinám. Virové testy nenacházejí nic specifického, rozhodně nic „virového“, a z tohoto důvodu jsou bezcenné. Důsledky, jak jsme viděli u eboly, HIV, chřipky atd., jsou však takové, že lidé jsou paralyzováni strachem a v důsledku velmi nebezpečné léčby často umírají.

Je pozoruhodné, že žádný takzvaný „test na virus“ nemá výsledek „ano“ nebo „ne“, spíše jsou kalibrovány tak, že mohou být interpretovány jako „pozitivní“ až poté, co je dosaženo určité úrovně koncentrace. A tak lze libovolně „pozitivně“ testovat jen několik lidí, mnoho lidí, nikoho, nebo všechny lidi nebo zvířata, a to v závislosti na kalibraci testovací soupravy. Rozměr celé této vědecké iluze si uvědomíme, jakmile pochopíme, že jinak docela „běžné“ příznaky jsou diagnostikovány jako AIDS, BSE, chřipka, spalničky atd. pouze pokud jsou ve spojení s „pozitivním“ testem.

Klíčové detaily

Až do roku 1952 virologové věřili, že virus je toxický protein nebo enzym, který přímo otravuje tělo, to si ho nějakým způsobem samo množí a který se v těle šíří, stejně jako se šíří mezi lidmi a

mezi zvířaty. Medicína a věda se této myšlenky vzdaly v roce 1951, protože podezříváný virus nebyl nikdy spatřen v elektronovém mikroskopu, a především proto, že dříve nebyly provedeny žádné kontrolní experimenty. Teprve nyní bylo prokázáno, že i zdravá zvířata, orgány a tkáň uvolňují během svého rozpadu stejné odpadní produkty jako ty, které byly dříve nesprávně interpretovány jako „viry“. Virologie tak vyvrátila sebe samu.⁶

Manželka Francise Cricka, pozdějšího nositele Nobelovy ceny, nakreslila v roce 1953 dvojistou šroubovici a publikovala ji ve slavném vědeckém časopise Nature jako předpokládaný vědecký model genetického materiálu, což vyvolalo rozruch a očekávání s mnoha pozdějšími následky a dalo to základ takzvané molekulární genetiky. Náhle byly v genech hledány příčiny nemocí. Představa toho, co je virus, se změnila přes noc: už to nebyl toxin, ale nebezpečná genetická sekvence, dědičný materiál, nebezpečný řetězec virového genetického materiálu. Byli to mladí chemici, kteří založili novou genovou virologii. Tito chemici neměli ponětí o biologii nebo medicíně, ale měli neomezené zdroje na výzkum. Ani si nebyli vědomi toho, že stará virologie už to vzdala.

Již více než 2000 let máme rčení: odpusť jim, neboť nevědí, co činí. Od roku 1995, od kdy klademe otázky, týkající se důkazů a zveřejňujeme na ně odpovědi, můžeme dodat: „Protože sami nemohou připustit, že to, co se naučili a praktikovali, nejen že není pravda, ale navíc je to nebezpečné a dokonce smrtící“. Protože dosud nikdo nepochopil celý kontext problému a neměl odvahu říct pravdu, máme tady nyní ještě více (slovy Goetheho) „zlých duchů“ v podobě následných chybných hypotéz, jako je „imunitní systém“ nebo „epigenetika“, pouze proto, aby se podpořila původní fiktivní teorie.

Později se objevila teorie patogenní bakterie, následovaná teorií bakteriálních toxinů, následovaná teorií virálního toxinu, což vedlo k zamítnutí této teorie v roce 1952. Roku 1953 se zrodila myšlenka virového genu, a to sloužilo jako základ pro vývoj teorie genů/virů rakoviny. Během Nixonovy éry byla rozpoutána „válka proti rakovině“ a později byla následována myšlenkou genů pro všechno. V roce 2000 však byla vyvrácena také celá genetická teorie, poté, co byla zveřejněna rozporuplná data z tzv. projektu lidského genomu spolu se zahanbujícím tvrzením, že byl zmapován celý lidský genom, i když více než polovina z něho byla kompletně vymyšlena.⁷

Lidé si neuvědomují, že pro zainteresované akademické pracovníky je velmi obtížné připustit, že byli do takových mylných představ zapojeni.

Takzvaní požírači bakterií

Modelem myšlenky genetického viru lidí, zvířat a rostlin, který se začal rozvíjet od roku 1953, byli takzvaní požírači bakterií (zvaní bakteriofágy), kteří přitahovali pozornost vědců od roku 1915. Od roku 1938, kdy byly ve výzkumu použity komerčně dostupné elektronové mikroskopy, bylo možné tyto fágy fotografovat, izolovat je jako celé částice a všechny jejich složky biochemicky určit a charakterizovat. Kompletní izolaci, to znamená aby byly částice koncentrovány a odděleny od všech ostatních složek (= izolace), aby byly okamžitě vyfotografovány v izolovaném stavu a najednou biochemicky charakterizovány – se však nikdy u údajných virů, které napadají lidi, zvířata a rostliny, nepodařilo provést z jediného důvodu: protože neexistují.

Vědci, zkoumající bakterie a fágy, kteří opravdu pracují se skutečnými existujícími strukturami, poskytl model, jak by mohly lidské, zvířecí a rostlinné viry vypadat. Avšak „odborníci na fágy“, kvůli své nesprávné interpretaci fágů, jakožto požíračů bakterií, přehlédli skutečnost, že fenomén vzniku těchto částic je způsoben extrémním příbuzenským křížením bakterií v laboratorních podmínkách. Tento jev, tj. tvorba a uvolňování fágů (požíračů bakterií, alias bakteriálních virů) se nevyskytuje u bakterií čerstvě extrahovaných z organismu nebo z prostředí. Nekultivované bakterie, když jim jsou pomalu odebírány živiny nebo se jejich životní podmínky stanou nesnesitelnými, vytvářejí známé formy přežití – spóry. To jim dovoluje přežít po dlouhou dobu nebo dokonce „věčně“. Ze spór vzniknou nové bakterie, jakmile se životní podmínky zlepší.

Izolované bakterie, znovu a znovu rozmnožované v laboratoři, však postupně ztrácejí všechny své

vlastnosti a schopnosti. Mnoho z nich během tohoto příbuzenského křížení automaticky nezahyne, ale spíše se náhle a úplně přemění na malé částice, které byly z pohledu teorie „dobra a zla“ chybně interpretovány jako požírači bakterií. Ve skutečnosti bakterie právě z těchto „fágů“ pocházejí a vracejí se zpět do této životní formy, když podmínky pro přežití nejsou ideální. Günther Enderlein (1827-1868) přesně popsal tento proces generování bakterií z neviditelných struktur, jejich vývoj do složitějších forem a jejich návrat do předchozí fáze. Proto Enderlein nesouhlasil s buněčnou teorií, podle které vzniká život z buněk a je organizován na buněčné úrovni.⁸ Jako mladý student jsem sám izoloval takovou „fágovou“ strukturu z mořské řasy a v té době jsem věřil tomu, že jsem objevil první neškodný virus, první stabilní „systém virus-hostitel“.⁹

Představa, že bakterie existují jako jednotlivé, životaschopné organismy, které mohou existovat samostatně bez jakýchkoli jiných forem života, je nesprávná. V izolované formě po nějaké době automaticky hynou. To vědce nikdy nenapadlo, protože po úspěšné „izolaci“ bakterie lze její část zmrazit a o několik desetiletí později s ní v laboratoři pracovat. Druhový model bakterií jako živých, nezávislých struktur, které mohou přežít samy o sobě, je laboratorní artefakt, dezinterpretace.

Tvrzení, že bakterie jsou nesmrtelné, je tedy nesprávné. Bakterie jsou nesmrtelné pouze v symbióze s obrovským množstvím dalších bakterií, hub a pravděpodobně mnoha dalšími neznámými formami života, které je obtížné charakterizovat, jako jsou například améby. Améby, bakterie a houby vytvářejí spóry, jakmile jejich životní prostředí vymizí a znovu se objeví, jakmile se životní podmínky vrátí. Srovnáme-li to s lidmi, máme stejnou perspektivu: bez životního prostředí, ve kterém a se kterým žijeme, nemůže nic existovat.

Tyto objevy však jdou mnohem hlouběji. Vytrácí se nejen celý koncept druhu, ale také myšlenka a tvrzení o údajné existenci mrtvé hmoty. Pozorování a závěry o živé „aktivní hmotě“ (jak ji fyzici nazývají) jsou zavrhovány jako nevědecký vitalismus. Existují však značné důkazy o tom, že všechny tyto prvky, které „dominantní názor“ ve „vědě“ nepovažuje za živé, ve skutečnosti pocházejí a vyvíjejí se ze substance membrány vody, tj. „Ursubstanz“¹⁰, prvotního zdroje života. Tyto prvky poté vytvářejí nukleové kyseliny a kolem nukleových kyselin vytvářejí biologický život ve formě améb, bakterií, želvušek a složitějších forem života. Pro tento pohled máme dvě jasná potvrzení. Jedno z nich může každý člověk pozorovat jak sám u sebe, tak i u ostatních lidí, tj. že biologický život ve formě našeho těla je ve skutečnosti zhmotněním prvků existujícího vědomí. Můžeme je pojmenovat a známe přesný způsob, jak naše orgány a psychika interagují a navzájem se ovlivňují prostřednictvím informace (např. jediné slovo, které může uškodit, nebo vyřešit konflikt), můžeme všechny tyto aspekty ověřit, protože jsou předvídatelné. Tři kritéria vědeckého výzkumu jsou tedy splněna.¹¹ Tato zjištění a povědomí o tom, jak spolu souvisejí, nás osvobozují od dualistické mentality „dobra a zla“ plné strachu a z něho odvozených vzorců chování. Tyto odhalující vědecké objevy umožňují objasnit také procesy nemoci, uzdravování, „hojivé krize“, pozastaveného uzdravování a fenomén následných nemocí (neboli starý koncept „nákazy“). Vire, je načase odejít.¹²

Zdá se, že se noční můra materialistické vědy stala skutečností: i zdánlivě mrtvá hmota je živá, je plná života. Vitalismus, podle kterého je ve všech věcech životní síla, byl napaden řeckými filozofy Demokritem a Epikurem a stoupenci jejich doktríny. Jejich hlavním argumentem bylo, že chtěli ostře kritizovat jakékoli zneužití víry a zabránit jejímu opakování. Jejich záměr byl zřejmě dobrý, ignorovali však to, že popřením konceptů vědomí a ducha a všech úrovní projevu těchto sil se nedobrovolně změnili v ničitele života a nepřátele lidí.

Tyto interpretace „dobra a zla“, které objevili a popsali Silvio Gesell¹³ (obecně) a Ivan Illich¹⁴ (v medicíně) neustále přibývají¹⁵ kvůli touze po zisku, což přináší fatální následky. Náš peněžní systém, kterému je vnucena neustálá potřeba většího růstu, vytváří cyklické krize a generuje stále silnější vítěze a současně prohlubuje chudobu a bídu. Všichni zainteresovaní, kteří si nejsou vědomi nesmlouvavých matematických mechanismů peněžního systému, to interpretují jako existenci nezávislého principu zla. Eticky čistí lidé na straně vítězů chápou své nevyhnutelně generované

výhry jako milost nebo vyvolení. To nebylo jen základem manicheismu (Mani byl babylonským zakladatelem tohoto náboženství, jehož následovníci se nazývají manichejci), ale bylo to vždy hybnou silou nebezpečných aspektů a dopadů industrializace, jak zjistil Max Weber a další.

Znovuzrození virologie prostřednictvím nositele Nobelovy ceny Johna Franklina Enderse

V několika článcích našeho časopisu „WissenschaftPlus“, počínaje rokem 2014, jsme vysvětlili širší rámec mylného vývoje biologie a medicíny, neudržitelného dogmatu takzvané buněčné teorie, která tvrdila, že se tělo vyvíjí z buněk, a ne z tkání. Buněčná teorie života i „buněčná patologie“, vymyšlená Rudolfem Virchowem v roce 1858, která je do dnešního dne výhradním základem biologie a medicíny, tvrdí, že všechna onemocnění (stejně jako veškerý život) vznikají z jediné buňky, která tím, že zdegeneruje, začne vylučovat jed, latinsky virus, který se začne rozmnožovat a šířit. Jako předpoklad a základ pro současné globální přijetí buněčné patologie, z níž se vyvinuly teorie infekční, genetická, imunitní a teorie rakoviny, sloužily dva rozhodující aspekty:

a) Buněčná teorie byla implementována jen proto, že Rudolf Virchow potlačil zásadní objevy o tkáních. Zjištění a postřehy, týkající se struktury, funkce a ústředního významu tkání při tvorbě a vývoji života, které byly v roce 1858 již známy, komplexně vyvracejí buněčnou teorii a následně odvozenou teorii genetickou, imunitní a teorii rakoviny.¹⁶

b) Infekční teorie byly zavedeny jako globální dogma pouze prostřednictvím konkrétní politiky a eugeniky Třetí říše. Před rokem 1933 se vědci odvážili této teorii odporovat; po roce 1933 byli tito kritičtí vědci umlčeni.¹⁷

Aby bylo možné pracovat s „viry“ a provádět takzvané infekční experimenty, před tím, než bylo od konceptu virologie v roce 1952 upuštěno, byli „virologové“ nuceni rozpustit a filtrovat „nemocnou“ a hnilobnou tkáň. Věřili tomu, že koncentrovaný filtrát obsahuje patogen, toxin, o kterém si mysleli, že bude infikovanými buňkami neustále produkován. Do roku 1952 byl „virus“ definován jako patogenní jed ve formě proteinu, který jako enzym způsoboval poškození neznámým způsobem, způsoboval nemoc a byl přenosný. Po roce 1953, kdy byla zveřejněna domnělá DNA ve formě údajného alfa-helixu, se pojetí viru změnilo na maligní genotyp obalený bílkoviny. Mezi lety 1952 a 1954 tak došlo k zásadní změně paradigmatu ohledně představy, jak vypadá virus.

„Infekční experimenty“ se zvířaty byly prováděny s filtrovanými tekutinami z hničících organismů nebo z tekutin, které údajně obsahovaly proteiny/enzymy, které měly představovat virus. Výsledky měly prokázat, že je přítomen virus a že způsobí nemoc jemu připisovanou.

Co však nebylo nikdy veřejně zmíněno, je, že příznaky prisuzované viru, nemohly být nikdy zopakovány při pokusech na zvířatech. Vždy bylo dosaženo pouze „podobných“ příznaků. Tyto podobné příznaky u zvířat byly srovnávány s lidskými chorobami. Nic z toho nelze považovat za vědecký důkaz. Ve všech „infekčních experimentech“ do dnešního dne chybí experimenty kontrolní, tj. důkaz, že příznaky nejsou způsobeny „zacházením“ s genetickým materiálem v takzvaném infekčním experimentu.

Aby se vyloučilo to, že příznaky byly způsobeny tekutinami nemocné tkáně, bylo by nutné provést stejný experiment, pouze s jinými tekutinami nebo tekutinami sterilizovanými. To se však nikdy nestalo.

Dosud jsou prováděny extrémně kruté pokusy na zvířatech – například za účelem prokázání přenosnosti spalniček; během těchto experimentů jsou opice přivázány a imobilizovány ve vakuové komoře s kanylou v nose a poté mučeny vědci, kteří zavádějí údajně infikované tekutiny kanylou do průdušnice a plic opic. Přesně stejné poškození by způsobil i sterilní fyziologický roztok, sterilizovaná krev, hnís nebo sliny. Vyvolané příznaky, které jsou jen „podobné“ spalničkám, jsou pak považovány za spalničky.

Kvůli tomu, že údajně infikované tekutiny procházejí přes filtr, který údajně odfiltruje bakterie a/nebo jsou mírně zahřáté, vědci usuzují na to, že utrpení a smrt zvířat v těchto experimentech nemohou být způsobeny bakteriemi, ale spíše menšími „patogeny“, viry. Zainteresovaní vědci

ignorovali již tehdy uznanou skutečnost, že existuje mnohem více bakterií neznámých než těch známých, že mnohé bakterie jsou odolné vůči teplu a že vytvářejí spóry, které nelze odfiltrovat. Je zde důležité zmínit, že neexistují vůbec žádné důkazy o tom, že bakterie způsobují jakékoli onemocnění. Jsou samozřejmě často přítomny v procesu nemoci, a to jako hasiči hasící oheň. Bakterie nezpůsobují onemocnění, ale spíše se účastní biologicky smysluplných opravných procesů. Stejně jako je tomu u virů, jediným takzvaným důkazem údajně negativní role bakterií jsou kruté pokusy na zvířatech, které postrádají jakýkoli smysl, protože chybí veškeré kontrolní experimenty.

Enders a obrna

Až do roku 1949 „virologové“ kultivovali své podezřelé „viry“ (proteiny) tak, že umístili kousek hnilobného genetického materiálu, který byl odebrán z tkáně údajně infikované virem, na plátek „zdravé“ tkáně stejného typu. Viditelné zintenzivnění hnilobného procesu, které bylo přeneseno z „nemocné“ tkáně na „zdravou“ tkáň, bylo mylně interpretováno jako množení a šíření viru, patogenního jedu. Díky kontrolním experimentům se zdravou tkání, provedeným poprvé v roce 1951, virologové zjistili, že to, co viděli, byly zcela normální procesy rozpadu tkáně, a ne účinek viru, který by byl přítomen pouze ve tkáni „nemocné“.

V roce 1949 Enders náhodou „objevil“ – protože neměl k dispozici žádnou čerstvou „zdravou“ nervovou tkáň – že se začaly rozkládat i jiné druhy tkání než nervové, pokud na ni byl umístěn kousek mozku od osoby, která zemřela na obrnu. Dříve virologové věřili tomu, že se každý virus může množit pouze ve tkáních, které může poškodit. Za údajný objev toho, že se „viry“ množí i v jiných tkáních, které poté u živých lidí nepoškozují, byla Endersovi a dalším zúčastněným akademikům udělena 10. června 1954 Nobelova cena za medicínu.

Od té doby byl údajný „virus obrny“ množěn mísením lidské fetální kožní tkáně a svalu s mozkovou hmotou od lidí, kteří zemřeli na „obrnou“, což mělo za následek úplný rozklad. Mělo se za to, že filtrát z této směsi obsahuje virus. Slavný Jonas Salk přesně tuto myšlenku převzal, aniž by jmenovitě uvedl jejího autora. Salk použil filtrát zkažené fetální lidské tkáně jako vakcínu proti obrně. New York Times uvedl, že vakcína fungovala a byla bezpečná a Salk na vakcíně proti obrně vydělal miliony dolarů, aniž by se o cokoli podělil se skutečným autorem nápadu využití tkání rozkládajících se lidských plodů.¹⁸

Z těchto důvodů Enders usilovně pracoval na vývoji jiné techniky, na kterou by od počátku mohl uplatnit autorská práva. Rozhodl se opřít o druhou nejlukrativnější oblast teorie infekční nemoci, konkrétně o sadu příznaků zvaných „spalničky“. Enders použil stejné myšlenky a metody z bakteriologie (kterou vystudoval) s vírou, že fágy jsou viry bakterií.

Analogicky k této technice znázornění, jak fágy údajně ničí bakterie na Petriho misce, vyvinul pruh tkáně, na který byla umístěna údajně infikovaná tekutina. Analogicky k odumírání bakterií bylo odumírání pruhu tkáně současně prohlašováno za přítomnost podezřelého viru, důkaz jeho existence, jeho izolace a jeho množení. Přesně tento stejný protokol se dodnes používá v případě spalniček a mírně upravený jako „důkaz“ všech patogenních virů.¹⁹ Směsi odumírajících nebo mrtvých buněk/tkání se nyní říká „živá vakcína“. Pokud jsou ve vakcínách použity jednotlivé částice mrtvé tkáně nebo synteticky vyrobené molekuly, odborníci to nazývají „mrtvá vakcína“ nebo „inaktivovaná vakcína“.

Mimořádně vysoký počet úmrtí a zranění, které Salkova vakcína proti obrně v populaci způsobila, dával Enders za vinu kontaminaci vakcíny, a proto pracoval ve své laboratoři s tkáněmi z opičích ledvin a fetálním sérem z koní a nenarozených telat.

Mezi důkazy o existujících (bakterio)fázích a Endersovými údajnými důkazy hypotetických „virů“ u lidí a zvířat existují čtyři nápadné a zásadní rozdíly. Tyto rozdíly objasňují Endersovy nesprávné domněnky, protože jakmile obdržel Nobelovu cenu, zcela zapomněl na své dřívější, jasně vyjádřené pochybnosti, a tak zavedl všechny své kolegy a následně celý svět na scestí (nejlepším důkazem toho je dnešní koronavirová panika) ... Celý svět, kromě půvabné, ale tvrdošíjně švábské vesnice na břehu Kostnického jezera (kde žije dr. Lanka):

1. (Bakterio)fágy byly skutečně standardními metodami izolovány ve smyslu slova „izolace“ (centrifugace s hustotním gradientem). Bezprostředně po izolaci byly vyfotografovány v elektronovém mikroskopu, byla potvrzena jejich čistota a poté byly jejich složky, jejich proteiny a jejich DNA najednou biochemicky popsány, v jednom jediném dokumentu.

2. V případě všech lidských, zvířecích nebo rostlinných „virů“ nebyl virus nikdy izolován, vyfotografován v izolované formě a jeho složky nebyly nikdy najednou, z „izolátu“, biochemicky charakterizovány.

Proces izolace byl nahrazen procesem budování konsensu, který v průběhu let identifikoval jednotlivé částice mrtvých buněk a koncepčně je zasazoval do virového modelu. Jako vzorový model pro celý tento proces interpretace sloužily fágy, jak můžeme jasně vidět z prvních vyobrazení „virů“.

3. Tkáně a buňky, používané k „průkazu a množení“ „virů“, se před úkonem údajné „infekce“ připravují velmi specifickým způsobem. 80% jejich živin je odebráno, aby „vyhladověly“ a lépe absorbovaly „viry“. Jsou ošetřeny antibiotiky, aby se vyloučila možnost, že by bakterie, které jsou přítomny vždy a všude, ve všech tkáních a sérech, mohly způsobit očekávané odumření buněk. Teprve v roce 1972 odborníci na biochemii uznali, že tato antibiotika sama buňky poškozují a usmrcují, což je fakt, který virologové dříve ignorovali. „Hladovění“ a „otrava“ je to, co buňky usmrcuje, ale toto bylo a stále je mylně interpretováno jako přítomnost, izolace, účinek a množení hypotetických virů.

4. Kontrolní experimenty, které jsou zásadní a ve vědě vyžadované, dosud nebyly, pokud jde o viry, provedeny; mohly by vyloučit možnost, že místo viru byly nesprávně jako virus interpretovány pouze typické buněčné částice. Kontrolní experimenty, týkající se izolace, biochemického popisu a elektronové mikrofotografie fágů však provedeny byly.

Endersovy spekulace z 1. června 1954²⁰ o možném průkazu „agens“, které by „případně“ mohlo u spalniček hrát roli, se tak staly zjevně „vědeckým“ faktem a výlučným základem celé nové genetické virologie po roce 1952, a to vše kvůli jeho Nobelově ceně za „lidskou fetální/virovou vakcínu proti obrně“ v prosinci 1954. Několik měsíců poté, co obdržel Nobelovu cenu, Enders zapomněl nebo potlačil nesrovnalosti a pochyby, které sám zmínil ve své práci z roku 1954. Enders, pořád ještě postižený plagiátorstvím, kterého se dopustil Jonas Salk, který ukradl jeho nápad na vakcínu proti obrně, uvedl, že veškerý budoucí vývoj vakcíny proti obrně bude muset být založen na jeho (Endersově) technice.

Enders neúmyslně usmrtil své tkáňové kultury, aniž by si toho vůbec byl vědom (což bylo také způsobeno absencí negativních kontrolních experimentů – což byl zásadní argument při protestu proti povinnému očkování proti spalničkám). Do odumírajících tkání byl přidán výtěr od jedenáctiletého chlapce Davida Edmonstona, který byl nachlazen a u kterého se předpokládalo, že trpí spalničkami. Tak vznikl první model „viru“ spalniček (hypoteticky sestavený z částic mrtvé tkáně) a byl nazván „Edmonstonův kmen“. Zde stojí za zmínku, že příznaky připisované konkrétní nemoci se časem mění a v té době byla nemoc mladého chlapce identifikována jako „spalničky“. I dnes může mít nemoc různé definice v závislosti na dané zemi. Jak jsme již zmínili, smrt tkáně vzorku byla koncepčně zahrnuta do modelu viru. Část směsi odumřelé tkáně opic a fetálního bovinního séra se zmrazí, aby se postupnou inokulací odumřelých tkání znovu a znovu vyrobil „virus spalniček“ a „živá oslabená vakcína“. To znamená, že původní buněčná kultura, která dala vzniknout „viru“ a „vakcíně“, se stále postupně obnovuje.

Důležitost vítězství v soudním procesu ohledně viru spalniček

Stěžejní znalecké posudky, protokoly a rozhodnutí, týkající se soudního procesu ohledně viru spalniček (2012 - 2017), na které se budu dále odvolávat, jsou volně dostupné na internetu na <https://wissenschaftplus.de/blog/de>. Další znalecké posudky a vyvrácení tvrzení, týkající se viru spalniček, které soud nezohlednil, jsou zveřejněny ve vydáních časopisu WissenschaftPlus od roku 2014 do roku 2017.

V pozadí soudního sporu ohledně viru spalniček, který začal v roce 2011, byla snaha zabránit plánovanému povinnému očkování proti spalničkám. Zavolal mi bývalý spolkový ministr spravedlnosti a požádal mě o vědecké údaje, které by pomohly zastavit zavedení povinného očkování. Přední vyšší státní zástupce nás přivedl na myšlenku nabídnout odměnu za důkaz o existenci „viru spalniček“ a v následném civilním procesu legálně prokázat, že neexistují žádné vědecké důkazy pro tvrzení, že virus spalniček existuje a že by vakcíny byly bezpečné a účinné. Náš plán byl jednoznačně úspěšný. To se dá snadno pochopit, pokud si je člověk vědom toho, proč se dokument od Johna Franklina Enderse a kol. ze dne 1. června 1954 stal jediným a výlučným základem celé nové genetické virologie, respektive výroby vakcín obsahujících „živý virus“ poté, co stará virologie skonala přirozenou smrtí v letech 1951 – 1952.

S vědomím, že Institut Roberta Kocha (RKI), v rozporu se svou zákonnou povinností, nezveřejnil jediný dokument o údajné existenci viru spalniček, nabídl jsem odměnu 100 000 EUR za vědeckou práci od RKI, obsahující vědecké důkazy o existenci viru spalniček. Mladý doktor ze Sárska mi předložil šest publikací, ale žádnou z RKI: byla to ta od Enderse z 1. června 1954 a pět dalších, jejichž základem byla výhradně Endersova práce, přičemž jedna z nich je nejkompexnějším souhrnem ostatních prací o viru spalniček. V této „přehledové studii“ popisují autoři pracovní proces budování konsensu, který trval desítky let, a zahrnoval dilemata, jako které části mrtvé tkáně mají být připsány modelu viru spalniček a také to, jak musel být model viru spalniček neustále pozměňován.

Odpověděl jsem tomuto mladému lékaři (který mi naléhavě doporučil, abych upustil od (opravdu) nákladného „právního sporu“ a okamžitě mu vyplatil finanční odměnu), že v žádné ze šesti publikací nebyla žádná identifikovatelná virová struktura, ale pouze snadno rozpoznatelné typické buněčné částice a struktury. On však poté podal žalobu k místnímu soudu v Ravensburgu, aniž by těchto šest publikací soudu předložil. Soud v Ravensburgu rozhodl v můj neprospěch, přestože se těch šest publikací nikdy neobjevilo v soudních spisech. Kromě toho byl rozsudek místního soudu v Ravensburgu vynesena za více než neobvyklých okolností.²¹

V odvolacím řízení před Stuttgartským vrchním soudním dvorem navrhovatel soudci přiznal, že on sám těchto šest publikací nečetl. Spoléhal se tedy výlučně na „náročný právní spor“ jako na jediný způsob, jak porazit mě a jak porazit hlavní argument pro odmítnutí konceptu očkování. Sám se pravděpodobně stal obětí mylné víry ve víry tím, že důvěřoval svým učitelům, kteří si také nevšimli chybného vývoje medicíny od roku 1858. Nechť testovat nebo zpochybňovat své hypotézy z nich učinila viníky i oběti fatální víry v teorii infekcí a důvěry v očkování.

Je pravděpodobné, že navrhovatel nečetl těch šest publikací, které předložil mně, ale ne soudu. Přinejmenším je jasné, že je sám nehledal, protože jsou jedinými publikacemi v celém oboru přibližně 30 000 odborných článků o „spalničkách“, ve kterých je odkaz na akceptovanou existenci viru spalniček. Hromady dalších dokumentů, které nikdo nikdy nedokáže přečíst, však „a priori“ předpokládají existenci viru spalniček a vždy odkazují na citace citací, které nakonec a výlučně vycházejí z údajných „důkazů“ dodaných Endersem dne 1. června 1954.

Městský soud v Ravensburgu v roce 2014 rozhodl přijmout žalobu dr. Bardense a dospěl k závěru, že finanční odměna měla být vyplacena i bez jakékoli publikace z RKI. Kromě toho místní soud v Ravensburgu rozhodl, že není nutné, aby byly vědecké důkazy o existenci viru spalniček publikovány v jedné jediné práci, ale že jako důkaz mělo být přijato celkem 3366 prací (souhrn všech prací citovaných v šesti předložených dokumentech) od roku 1954 do roku 2007.

Soudně jmenovaný odborník profesor Podbielski z Rostocku v souladu s tímto argumentoval (nebo místní soud přizpůsobil své rozhodnutí o zahájení řízení podle znaleckého posudku): „Musím výslovně objasnit, že v biologii nelze důkazy poskytnout v klasickém smyslu, jak je lze poskytnout v matematice nebo fyzice. V biologii lze pouze shromažďovat indicie, které se pak v celém rozsahu stanou průkaznými.“²²

Na základě tohoto extrémně nevědeckého tvrzení, vyplývajícího z nedostatku argumentů

Podbielskiho a jeho zaujatosti kvůli nesrovnalostem mezi realitou a přesvědčeními, která si tak oblíbil, se stalo něco, co vědci v oblasti chování nazývají „displacement“ („vytěsnění“, „nahrazení“). Podbielski vymyslel zoufalou výmluvu, a to takovou, že biologie a medicína na ní založená, stejně tak jako očkování, jsou samy o sobě nevědecké a bez evidence, bez důkazů: Podle jeho názoru by se mohl „někdy“ a „nějak“ (prakticky) stát platným pouhý soubor indicií. Takto otevřeně vyjádřené přiznání existující nevědecké povahy současné biologie a medicíny nebylo nikdy tak jasně vyjádřeno.

V současné době je nejdůležitější legálně využít všechny tyto důkazy nevědecké povahy infekční teorie a strategie očkování, které již mají dopad na naše ústavní práva. Musíme zajistit, aby povinné očkování proti spalničkám, o kterém se hlasovalo a bylo v Německu zavedeno od 1. března 2020, jednoduše zmizelo.

Další informace na toto téma budou zveřejněny v našem zpravodaji.

Pokračování tohoto článku bude následovat v příštím vydání WissenschaftPlus 2/2020:

1. Povinnost vědy provádět kontrolní experimenty. Prohlášení profesora Podbielskiho, uvedená do protokolu během soudního sporu ohledně viru spalniček, že všechny stěžejní publikace o existenci viru spalniček a všechny publikace následné, zcela v rozporu s jeho odborným písemným stanoviskem, neobsahují jediný kontrolní experiment.²³
2. Zásadní význam právního rozsudku vrchního státního soudu ve Stuttgartu ze dne 16. února 2016, článku 12 U 63/15 pro virologii a strategie očkování.²⁴
3. Zprávy a doporučení o tom, co již bylo učiněno za účelem zvrácení zákona o povinném očkování proti spalničkám.

Seznam zdrojů:

- 1) Nobelova cena je z mnoha důvodů tou nejnepříjemnější věcí, která se může vědci a společnosti stát:
 1. Veškeré uznání je založeno na příslušném „dominantním názoru“ akademické ortodoxie a jejím domáhání se exkluzivity.
 2. Všechna taková uznání se po krátké době, v rozmezí od několika let do několika desetiletí, ukázala jako nesprávná. Nobelova cena tedy brání rozvoji vědeckých poznatků tím, že pouhá tvrzení mění v dogmata.
 3. Malý počet extrémně elitářských lidí, kteří opustili oblast reality, je nakonec odpovědný za rozhodování o tom, co je věda a co věda není. Tito lidé předem stanovují „vědeckou“ módu a metody a potlačují jakékoli znalosti, které jsou v rozporu s jejich názory. Praxe „Peer-Review“, tj. hodnocení vědeckých prací před jejich zveřejněním, brání tomu, aby byl publikován jakýkoli nežádoucí poznatek vyvracející jejich myšlenky a dogmata. Pro další informace si přečtěte článek o Nobelově ceně v časopise WissenschaftPlus č. 1/2017. Článek obsahuje obrázek sochy, ukazující podstatu tohoto problému, a mluví hlasitěji než jakákoli slova.
- 2) Členové sdružení Libertas&Sanitas, ve snaze zastavit povinné očkování, zveřejnili komplexní dokumentaci o informacích, které mají k dispozici osoby s rozhodovací pravomocí ve zdravotnických úřadech. Tímto způsobem bylo prokázáno, že v Německu nejsou k dispozici žádné údaje, které by vedly k závěru, že vakcíny jsou bezpečné a že očkování představuje pouze malé riziko. Kromě toho, v Německu neexistuje žádný soubor údajů, který by pomohl ověřit, zda podle definic WHO došlo k šíření nebo epidemii spalniček nebo k zastavení tohoto šíření pomocí vakcín.

Viz: www.libertas-sanitas.de Doporučuji také pozoruhodné video „Verstand&Logik im Gespräch mit Priorix (Masern-Mumps-Röteln-Lebendimpfstoff) [2020]“ („Rozum a logika v rozhovoru s Priorixem (spalničky-příušnice-zarděnky-oslabená vakcína) [2020]“.

3) Ti, kteří hovoří plyně anglicky, si prostřednictvím následující publikace uvědomí, že konstrukce kompletního virového genomu je jen něco čistě teoretického: „Kompletní sekvence genomu divokého kmene viru spalniček izolovaného během epidemie na jaře 2013 v Německu“ naleznete zde: <https://edoc.rki.de/handle/176904/1876>. Do tohoto výzkumu byl zapojen Institut Roberta Kocha. Prof. Mankertzová, spoluautorka publikace a vedoucí Národního referenčního ústavu pro spalničky, příušnice a zarděnky, v reakci na žádost o odpověď tvrdila, že pro tuto studii byly provedeny kontrolní experimenty, aby se vyloučilo, že typické buněčné složky byly nesprávně interpretovány jako virové částice. Dokumentaci, týkající se těchto kontrolních experimentů, však odmítla uvolnit. Během odvolání prof. Mankertzová odpověděla, že kontrolní experimenty neměla k dispozici, ale byla si jistá, že její kolegové v Mnichově měli takové experimenty provádět a dokumentovat. Osobně jsem napsal všem autorům a jejich vedoucím laboratoří s žádostí o kontrolní experimenty, které jsou povinností od roku 1998. Nikdo neodpověděl. Ani rektori kontaktovaných výzkumných ústavů na moje otázky neodpověděli, a tak vyšlo odvolací řízení naprázdno.

4) Publikace ze dne 22.1.2020: Homologní rekombinace uvnitř spike-glykoproteinu nově identifikovaného koronaviru může zvýšit mezidruhový přenos z hada na člověka. Autoři: Wei Ji, Wei Wang, Xiaofang Zhao, Junjie Zai, Xingguang Li. K nalezení na tomto odkazu: <https://doi.org/10.1002/jmv.25682>

5) Další informace najdete na stranách 33-36 článku „Eine neue Sichtweise auf das Leben - Teil II.“ („Nový pohled na život – část II“), časopis WissenschaftPlus č. 2/2019. V tomto článku je vysvětleno, jak téměř každá forma akademické a státem financované vědy bude automaticky následovat chybný trend. Právní historik a sociolog Eugen Rosenstock to ukázal již v roce 1956, kdy konkrétně pojmenoval tehdy již vyvrácenou infekční teorii a léčbu rakoviny.

6) Karlheinz Lüdtke: Zur Geschichte der frühen Virusforschung. Wie sich mit technischen Fortschritten bei der Untersuchung „filtrierbarer“ infektiöser Agenzien das Verständnis der Virusnatur entwickelt hatte. (O historii raného výzkumu virů. Jak technický pokrok ve zkoumání „filtrovatelných“ infekčních agens umožnil pochopení podstaty virů). Dotisk č. 125 (1999) „Max-Planck-Institut für Wissenschaftsgeschichte“ („Institut Maxe Plancka pro dějiny vědy“), 89 stran.

7) Vyvrácení všech předchozích představ o takzvaném genetickém materiálu jako stavebním a funkčním plánu života můžete nalézt v mých člancích v časopise WissenchaftPlus. Rejstřík všech publikovaných vydání od roku 2003 je k dispozici na internetu. Za přečtení stojí zejména článek „Erbgut in Auflösung“ („Konec genomu“), publikovaný v „DIE ZEIT“ 12.6.2008, který je zdarma k dispozici na internetu. Tento článek sumarizuje to, že „genom“ se neustále mění, a proto nemůže uskutečňovat věci, které vědci genomům připisují, a také to, že jeho změny jsou nesprávně interpretovány jako geny nemoci.

8) Dobrý vhled do práce a systému znalostí prof. Güntera Enderleina lze najít v disertační práci dr. Elke Krämerové „Leben und Werk von Prof. Dr. phil. Günther Enderlein (1872–1968)“ („Život a dílo prof. dr. phil. Günthera Enderleina (1872–1968)“), publikované jako kniha v roce 2012 Reichlem Verlagem v St. Goar.

9) Riesenviren und die Entstehung des Lebens (Obří viry a původ života). WissenschaftPlus Nr. 1/2014.

- 10) Wasser begreifen, Leben erkennen. PI-Wasser: Mehr als nur energetisiertes H₂O. (Pochopení vody, vnímání života. PI-voda: Víc než jen energizovaná H₂O), WissenschaftPlus č. 6/2018. Tento příspěvek lze nalézt na naší webové stránce www.wissenschaftplus.de v části „důležité texty“.
- 11) Viz úvod do nového pohledu na život v číslech WissenschaftPlus č. 1, 2 a 3/2019.
- 12) Komplexní prezentace soudního procesu ohledně viru spalniček: Go Virus go. Der Bundesgerichtshof lässt den Glauben an Viren untergehen (Odejdi vire, odejdi. Federální soud nechává padnout víru ve viry). WissenschaftPlus č. 2/2017. Zdarma také na internetu: wissenschaftplus.de
- 13) Jako úvod ke zjištění a návrhům řešení Silvia Gesella k tomu, jak uniknout z autonomních mechanismů měnového systému, si můžete přečíst knihu „Wer hat Angst vor Silvio Gesell“ („Kdo se bojí Silvia Gesella“), kterou napsal Hermann Benjes (292 stránek).
- 14) Ivan Illich. Die Nemesis der Medizin: Die Kritik der Medikalisierung des Lebens. (Ivan Illich. Nemesis medicíny: kritika medicinalizace života) 319 stran, 1976 a 1995.
- 15) Ve své knize „Lze medicínu vyléčit? Korupce profese“, autor Seamus O'Mahony, slavný irský gastroenterolog, obrací slova Ivana Illiche. Illich uvádí, že jeho diagnóza zvrhlosti medicíny má jako „jedinou“ příčinu vnitřní dynamiku, vyplývající z nutkové potřeby tvorby zisku, přičemž farmaceutický průmysl je v tomto systému dalším hráčem. O'Mahony na druhé straně viní farmaceutický průmysl z korupce lékařských profesí a dochází k závěru, že medicínu nelze vyléčit. Podle něj by se medicína sama o sobě nedokázala této zvrácenosti zbavit a restart by umožnila pouze humanitární katastrofa nebo válka. Tímto způsobem přehlídí mylný vývoj, který započal v roce 1858 kvůli Virchowovi: nesprávná a dokonce v té době nepodložená teorie buněčné patologie, která byla přímým předchůdcem později vyvinutých, ale stejně nesprávných a nebezpečných teorií o infekci, imunitním systému, genech a rakovině. Na straně 262 své knihy autor uznává, že existovala další lékařská škola, která chápala zdraví jako výsledek harmonie života se sebou samým a se svým prostředím, ale že tato škola neměla šanci. Měl na mysli „psychosomatiku“ profesora Clause Bahna Bahnsona a jeho mezinárodních kolegů. Nedosáhli však velkého pokroku, protože uvízli ve falešné biochemii buněčné teorie. Pouze dr. Ryke Geerd Hamer dokázal vyvinout vědeckou, komplexní a individualizovanou psychosomatickou teorii.
- 16) Rudolf Virchow, ein Stratege der Macht. Teil 1 und Teil 2. (Rudolf Virchow, stratég moci. Část 1 a část 2) Siegfried Johann Mohr. WissenschaftPlus č. 5/2015 a č. 6/2015 a Entwicklung von Medizin und Menschheit. (Vývoj medicíny a lidstva) Stefan Lanka. WissenschaftPlus Nr. 6/2015
- 17) Annette Hinz-Wessels. Das Robert Koch-Institut im Nationalsozialismus (Institut Roberta Kocha za národního socialismu). Kulturverlag Kadmos, 192 stran, 2012. Kniha zdůrazňuje, že teprve poté, co byli němečtí vědci, kteří oponovali a vyvraceli infekční teorii, zabiti, deportováni nebo uvězněni, se infekční teorie změnila na celosvětově přijímanou teorii.
- 18) Viz anglická verze článku na Wikipedii o Johnu Franklinovi Endersovi.
- 19) První vakcína proti spalničkám. Jeffrey P. Baker. Veröffentlicht im Magazin Pediatrics, září 2011, 128 (3) 435-437; DOI: <https://doi.org/10.1542/peds.2011-1430>
- 20) Množení cytopatogenních agens od pacientů se spalničkami na tkáňových kulturách. John F. Enders a Thomas C. Peebles. V časopise „Sborník Společnosti pro experimentální biologii a

medicínu“, sv. 86, 2. vydání z 1.6.1954, str. 277-286. <https://doi.org/10.3181/00379727-86-21073>

21) Viz 12)

22) Protokol o procesu ze dne 12. 3. 2015 před místním soudem v Ravensburgu, str. 7 dolní část.
Viz www.wissenschaftplus.de/blog/de

23) Protokol o procesu ze dne 12. 3. 2015 před místním soudem v Ravensburgu, str. 7, horní část.
Viz www.wissenschaftplus.de/blog/de

24) K nálezání zde <http://Irbw.juris.de> nebo zde www.wissenschaftplus.de/blog/de